N:o 42.

Ank. till Riksd. Kansli den 4 Maj 1883, kl. 1 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lagstiftning angående äkta makars inbördes egendomsförhållanden.

Fråga om ändrad lagstiftning angående äkta makars inbördes egendomsförhållanden har vid innevarande riksdag väckts i en inom Andra Kammaren afgifven samt till Lag-Utskottet hänvisad motion, N:o 42, af Herr Friherre *O. Stackelberg*, med hvilken, beträffande hufvudsyftet i framställningen, instämt Herrar *A. Hedin*, *Axel Key*, Friherre *A. E. Nordenskiöld*, *J. Andersson* i Häckenäs och *C. J. Svensén*.

Motionären börjar med att anföra, att, under det i England den hittills gällande lagens orättvisa mot den gifta qvinnan blifvit, icke allenast småningom erkänd, utan äfven genom parlamentsakten af den 18 Augusti 1882 slutligen undanröjd, vi i vårt land icke hunnit så långt i antydda rigtning. Äktenskapslagstiftningen hade hos oss icke hållit jemna steg med samhällets utveckling, vare sig i ekonomiskt eller sedligt hänseende, och åtskilliga af Giftermålsbalkens bud, hvilka, såsom barn af en förgången tid, omisskänligen röjde dess sträfva skaplynne, erkändes numera vara kränkande och orättvisa. Det kunde då icke vara förmätet att af Sveriges lagstiftare begära en lag, som, lämpad efter de af odlingens framsteg ändrade förhållanden, under hvilka vi lefde, bättre än nu gällande Giftermålsbalk och dermed sammanhang egande föreskrifter häfdade den gifta qvinnans rätt, eller att hoppas, det lösningen af den samhällsvigtiga frågan om höjandet af makans och mo-

derns ställning och anseende inför svensk lag — en fråga, som visserligen kunde falla, men blott för att stå upp igen — icke skulle komma att uppskjutas till en alltför aflägsen framtid.

Nu kunde väl frågas: Hvad göres oss mera behof? När förord kunna föregå alla äktenskap utan undantag, och följaktligen i hvarje fall makarna redan kunna nå allt önskvärdt oberoende, den ena af den andra, beträffande förvaltningen af hvarderas egendom, hvarföre icke allmänt begagna den utväg, lagen erbjuder åt alla?

Svaret vore att finna deri, att förordet måste upprättas, innan vigsel skedde, och att den omständigheten utgjorde ett till utseendet må hända ringa, men i verkligheten mycket allvarsamt hinder mot anlitandet af den utväg, aftalet skulle erbjuda. Huru motbjudande skulle det icke vara för en qvinna att, strax innan hon trädde i gifte, ifrågasätta en åtgärd, som skulle kunna tydas såsom tecken till misstroende mot den man, hon valt till följeslagare genom lifvet? Detta hinder vore i och för sig sjelf tillräckligt stort; men dertill kunde läggas, bland annat, att, beträffande de allra flesta äktenskap, som inginges, ingendera af de unga makarne vid tidpunkten för sitt giftermål torde hafva synnerlig kännedom om lagbokens paragrafer. Likasom gällande förordning om boskilnad sällan kunde tillämpas, innan det vore för sent, så förlorade ock Giftermålsbalkens medgifvande af förord sin betydelse derigenom, att aftalet skulle ske för tidigt. Erfarenheten hade också visat, att förord emellan dem, som ville ingå äktenskap, ehuru medgifvet för alla, likväl endast undantagsvis förekomme. Då det emellertid icke kunde vara lagens mening att försvåra begagnandet af den frihet, han ansett sig utan fara kunna lemna, så syntes deraf följa att den lagens bokstaf, som på det sättet visat sig vara död, att han saknade lagens anda, borde utbytas mot en mera lefvande. Genom förordningen den 15 Juni 1858 hade myndighet medgifvits åt den ogifta qvinna, som fylt 25 år, och som anmälde sig vilja myndigheten utöfva. Men när detta medgifvande snart visade sig sakna all praktisk betydelse, i det att endast ett ringa antal qvinnor anmälde sig, ehuru alla, som nått föreskrifven ålder, dertill hade rätt, så hade detsamma blifvit upphäfdt genom förordningen den 16 November 1863, som i stället föreskrefve: »Ogift qvinna, som fylt 25 år, vare myndig att sig och sin egendom sjelf råda och förestå. Vill ogift qvinna, som ofvannämnda ålder uppnått, afsäga sig myndighetens utöfning, göre derom anmälan» o. s. v. Undantaget upphöjdes sålunda till regel. Åtgärden vore följdrigtig, och på densammas vidtagande hade samhället endast vunnit. Beträffande de lagar rörande äktenskapet, om hvilka här vore fråga, syntes det

motionären, som om man borde tillvägagå på liknande sätt och stifta sådana lagbud i stället för de gamla, att båda makarna, utan att göra förord, ändock egde åtminstone samma frihet att bestämma öfver så väl sina enskilda som gemensamma angelägenheter som den, hvilken de redan nu genom äktenskapsförord kunde bereda sig och hvarandra.

Lifligt öfvertygad derom, att en lag i denna anda skulle bringa välsignelse öfver vårt land, och med det efterföljansvärda föredöme framför ögonen, hvilket nyss blifvit lemnadt af det praktiska och för den skull frisinnade England, vågade motionären framlägga det förslag till lagändringar, som här nedan följer, och hvilket hufvudsakligen ginge derpå ut att låta makars giftorätt och egendomsgemensamhet upphöra och gift qvinna varda myndig. I afseende på makarnas egendom hade motionären sökt att förebygga, det den ena makan skulle åtnjuta någon särskild, lagfäst fördel på den andras bekostnad. Den förmån, som den ena makan ville bereda den andra, finge bero af fritt aftal dem emellan. Men enär giftorätt skulle upphöra, och det måste förutses, att den ena makan kunde falla ifrån, utan att hafva upprättat testamente till dens förmån, som efter lefde, hade motionären genom att föreslå en bestämmelse om enklinge- och enko-rätt velat förekomma, det obemedlad enkling eller enka skulle kunna lemnas att äta barnens nådebröd, änskönt den döda makan efterlemnat förmögenhet.

Motionären föreslår, »att Riksdagen måtte för sin del besluta:

att 8, 9, 10, 11 och 17 kapitlen Giftermålsbalken med dertill hörande författningar upphäfvas;

att uti Giftermålsbalken införes ett nytt så lydande

8 Kap.

Om makars inbördes hjelp och rätt till hvarandras egendom.

1 §. Man och hustru hjelpe hvarandra och bidrage den ena till den andras uppehälle, hvar i förhållande till sin förmåga.

2 §. Vid hustruns död tillfalle mannen, utöfver hvad hustrun kan hafva gifvit honom genom gåfva eller testamente, en fjerdedel af hennes egendom, som icke utgöres af ärfd eller före äktenskapet förvärfd fastighet å landet. Den fjerdedel kallas hans enklingsrätt.

Vid mannens död tillfalle hustrun, utöfver hvad mannen kan hafva gifvit henne genom gåfva eller testamente, en fjerdedel af hans egen-

dom, som icke utgöres af ärfd eller före äktenskapet förvärfd fastighet å landet. Den fjerdedel kallas hennes enkorätt.

att, i enlighet härmed, nedanstående lagrum erhålla följande ändrade lydelse:

Giftermålsbalkens

3 Kap.

9 §. Häfdar man sin fästeqvinna; då är det ett äktenskap, som skall fullkomnas med vigsel, ehvad trolofningen är med eller utan vilkor, ändå att samma vilkor ej fullgjorda äro. Undandrager han sig vigsel, och framhärdar i denna sin motvilja; varde hon då förklarad för hans äkta hustru. Gör hon det; vare lag samma.

5 Kap.

3 §. Kommer förre man eller hustru åter; då brytes senare giftet, utan dem annorledes åsämjer, och den, som vika måste, tage sin egendom med sig. Hafva de barn samman i det gifte som brytes, och vill moder dem till uppfostran taga; pröfve då domaren om hon dem förestå gitter; och lägge så dem emellan, hvad fadern dertill årligen gifva bör.

13 Kap.

1 §. Gör mannen hor, och vill hustrun ej förlåta honom hans brott, och hafver hon ej haft sängelag med honom, sedan det henne kunnigt blef; då må skilnad i äktenskapet ske. Gör hustrun det; vare lag samma. I båda fallen utgifve den brottslige skäligt skadestånd. Hafva de begge hor gjort och endera med den andra förut ej blifvit förlikt; då må deras äktenskap ej skiljas.

4 §. Öfvergifver och förlöper mannen af ondska och motvilja sin hustru, och far utrikes i det uppsåt att ej mera blifva och bo med henne; och vill hustrun ifrån honom skiljas; tage då stämning hos domaren. Vet man ej hvar mannen sig uppehåller; låte domaren å pre-

dikstolarna lysa efter honom öfver hela häradet, eller i staden, om han der boende varit, så ock i de närmaste socknar der intill, och förelägge honom natt och år. Kommer han ej inom föresatt tid; döme då domaren till skilnad och tilldöme henne skäligt skadestånd. Samma lag vare, der hustrun förlöper mannen.

5 § utgår.

6 §. Reser mannen utom riket för sin kallelses skull i krig, köpenskap eller i annat nödigt ärende, blifver sedan länge borta och låter ej hustrun veta hvar han vistas; kan hon få derom kunskap; gifve det domaren tillkänna, och domaren lägge honom dag före att begifva sig hem igen. Hafver han laga förfall, förbide då hustrun hans hemkomst. Visar han ej laga förfall, och vill ändå ej komma, ransake domaren om deras sammanlefnad. Hafver hon väl och ärligen sig förhållit, då må henne efterlåtas gå i annat gifte, sedan ett år är förflutet, efter den tid, honom i stämningen föresatt varit, och gifve kapitlet henne skiljobref ifrån den förra. Gifver han henne skuld för lösaktighet, eller annat otillbörligt, och vill derföre ej komma åter, och hafver ej fullt skäl dertill, döme ändå domaren till skilnad. Finnes laga bevis; gånge derom, som förr om hor är sagdt. Nu är ej vån att få veta, om den bortreste lefver, eller hvar han sig uppehåller, och kommer han ej inom sex år igen; då må domaren, sedan efter honom lyst är, annat äktenskap tillstädja. Ege ock makt den tid förkorta, om goda skäl dertill äro. Kommer den förre sedan hem igen, och visar laga förfall med fulla skäl, och att han ej kunnat gifva kunskap om sig, träde han då till sin hustru, och den senare vike, der dem ej annorledes åsämjer; och den lediga hafve våld att gifta sig med en annan. Samma lag vare, der hustrun reser utom riket för sin kallelses skull.

7 §. Hafver man eller hustru, sedan de fäste blifvit, haft lägersmål med någon annan, och det efter vigseln varder veterligt, gånge då med skilnaden som i 1 § sagdt är.

8 §. Är man eller qvinna af naturen vanför och till äktenskap alldeles obeqväm, eller drages han eller hon med obotlig smittosam sjukdom, förtiger det, och svikligen förleder annan till giftermål med sig, varder det fulltygadt, gånge då äktenskapet åter; upprätte den brottslige all skada och plikte för bedrägeri.

15 Kap.

Huru med barnens uppehälle förhållas skall.

1 §. Barn njute af fader och moder föda och uppfostran till dess det sig sjelft nära kan. Dör endera och lemnar ej gods efter sig, då skall den, som efter lefver, försörja barnen.

2 §. Fader och moder bestämma båda öfver barnen. I skiljaktiga fall blifve mannens vilja rådande i fråga om son och hustruns i fråga om dotter.

3 §. Varda man och hustru lagligen skilda till säng och säte, då eger den att barnen förese, som bäst dertill fallen är, och den andre bidrage till deras uppehälle efter ty domaren pröfvar. Äro de dertill lika fallna, vare då mannen närmare att hos sig hafva son, och hustru att hafva dotter. Domaren pröfve ock hvad den af makarna, som är till skilnaden vållande, skall gifva den oskyldiga makan till uppehälle, der denna sig sjelf ej ärligen nära kan.

Ärfdabalkens

5 Kap.

2 §. Nu dör mannen, och finnes hustrun efter honom hafvande vara, njute hon då underhåll af hans egendom, medan hon hafvande är, ehvad barnet sedan födes qvickt eller dödt. Säger hon sig hafvande vara, och synes det ej å henne, ställe då borgen, om hon uppehälle af mannens egendom njuta vill. Kan sedan pröfvas, att hon det svikligen föregifvit, eller föder hon barnet senare, än att det för mannens arfvinge hållas må, gälde då åter hvad hon af mannens egendom till föda fått eller försatt hafver.

6 Kap.

3 §. Dräper man sin hustru med vilja, eller af groft vållande, då hafver han förverkat sin enklingsrätt i hennes gods; och det tage hennes arfvingar. Hafva de barn samman, då skola de henne ärfva, och tage näste mödernes fränder barnen och deras arf i sin värjo, medan de omyndiga äro. Dö de barn, och hafva ej barn efter sig, der ärfve

aldrig fader, som dräpit hafver, eller hans skyldemän något af det arf, som barnen efter deras dräpna moder fått hafva, utan gånge det till barnens skyldemän å mödernet. Dräper hustru man sin, vare lag samma.

9 Kap.

1 §. När dödsfall timar, då skall man eller hustru, som lefver efter, rigtigt uppgifva och låta noga uppteckna alltsammans i boet, så löst som fast, sådant som det vid dödstimman var, med alla skrifter och handlingar, fordringar och gäld, i arfvingarnes eller deras förmyndares eller ombudsmäns närvaro; skrifve ock samma uppteckning under, der den gälla skall med edlig förpligtelse, att ej något med vilja och vetskap är döljdt och utelemnadt, utan allt rigtigt uppgifvet; och vare ändå pligtig, der så fordras, att den med ed besanna. Lefver ej man eller hustru; gifven då arfvingarne upp egendomen till uppteckning, eller de, som den vid dödsfallet om händer haft, och skrifven uppteckningen under, som nu är sagdt. Lyder boet under stadsdomstol, eller är egendomen fastighet i stad; då skola, när ej annorlunda särskildt stadgadt är, Borgmästare och Råd nämna två eller flere redlige män, som egendomen uppteckna och värdera. Lyder boet under annan domstol, eller är egendomen fastighet å landet; då ega sterhusdelegarne kalla godemän, som efter bästa förstånd uppteckningen och värderingen förrätta. I presthus må arfvingar kalla och bruka dertill den, de helst sjelfve vilja.

5 §. Försummar den, som egendomen uppgifva borde, att i rätt tid låta uppteckna egendomen, som nu sagdt är, böte från tio till hundrade daler. Domaren sätte ock godset i qvarstad, och låte laga uppteckning derå ske.

12 Kap.

3 §. Lefver man eller hustru efter; tage först sin enklings- eller enko-rätt ut. Arfvingarne skifte sedan arfvet sig emellan.

17 Kap.

Om hvad genom testamente gifvas må.

1 §. Ej må någon, der, förutom enkling eller enka, äfven bröstarfvinge lefver efter, genom testamente bortgifva eller annorledes för-

ordna om större del af sin egendom, än hälften af hvad deraf återstår, sedan enklings- eller enko-rätt ur egendomen tagits. Andra hälften falle bröstarfvinge till: den hälft kallas bröstarfvinges laglott.

Finnes ej enkling eller enka, men bröstarfvinge lefver efter, då må man förordna om så stor del af sin egendom, som icke utgör bröstarfvinges arfslott. Finnes icke heller bröstarfvinge, må man om hela sin egendom förordna.

19 Kap.

3 §. Hustru vare myndig, ändock hon icke fylt 25 år. Enka råde ock sig och gods sitt sjelf.

Handelsbalkens

1 Kap.

8 §. Ingen må något köpa af annan mans barn eller tjenstehjon, utan de hafva lof att sälja, eller till köpslagan satte äro. Gör det någon, och åkäres, vare det ogildt, och böte tio daler.

10 Kap.

13 §. Ej må omyndig i borgen gå.

Rättegångsbalkens

10 Kap.

1 §. Vill man till annan kära, ehvad det är för gäld, eller i annat tvistemål, som dess person rörer, låte då stämma honom till den Rätt, derunder han sitt bo och hemvist hafver. Hustru, medan hon med mannen sammanbor, och barn, medan de hemma när föräldrar äro, lyda under den rätt, som man och fader; och tjenstehjon, der de sin tjenst hafva. Den ingenstädes stadigt hemvist eger, sökes der han finnes, eller, om han utrikes är, der han senast inom riket var boende. Utländsk man må sökas å ort inom riket, der han anträffas. Nu vill den stämde

kära till honom igen, som stämma låtit, vare han ock skyldig vid samma Rätt svara, der målen med hvarandra gemenskap hafva.

2 §. Yppar sig tvist om arf, eller den dödes yttersta vilja; eller kräfves gäld efter den, som död är; döme det den Rätt å landet eller i staden, der den döde bott, eller sin tjenst haft, ändå att arfvingarne under annan Rätt bo, eller lyda, eller godset emellan sig skiftat hafva. Vilja arfvingar sig urarfva göra, lite den rätt till, derunder han lydt, som ärfvas skulle;

att *Kongl. Förordningen den 18 September 1862, »om boskilnad och undanskiftande af egendom i makars bo»*, äfvensom 7, 8, 9, 10, 11 och 17 §§ i Kongl. Förordningen af samma dag, *»huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makas bo»*, upphäfvas;

att 29 § i sistnämnda Kongl. Förordning erhåller följande ändrade lydelse: »Fråga huruvida arfvinge må tillgodonjuta sådan befrielse från gäld, hvarom i 16 § förmäles, varde pröfvad, då påstående om gäldens betalning mot arfvingen väckes»;

att *i Kongl. Förordningen den 18 Juni 1842, angående folkundervisningen i riket*, tillägges vid slutet af 8 § 5 mom. följande: »och ansvare i dylikt fall fader och moder en för begge och begge för en.»

att enahanda tillägg göres vid 29 § 2 mom. *i Kongl. Förordningen den 9 Juni 1871, angående fattigvården*, samt

att 3 § i sistnämnda Kongl. Förordning erhåller följande ändrade lydelse: »En hvar, som är arbetsför, skall utan fattigvårdssamhälles betungande försörja sig sjelf och sina minderåriga barn; åliggande det för öfrigt man och hustru, föräldrar och barn att i mån af behof, å ena, och förmåga å andra sidan, hvarandra försörja».

För det fall att Riksdagen väl skulle finna, att våra äktenskapslagar behöfva undergå ändringar i denna rigtning, men ändock icke ansåge sig böra, på motionärs framställning, antaga ett så pass omfattande förslag, som det ofvanstående, innan detsamma underkastats fullständigare granskning än Lag-Utskottet tilläfventyrs kunde medhinna, toge motionären sig friheten att alternativt föreslå, »det Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla,

att Kongl. Maj:t ville till nästa Riksdag aflåta proposition med förslag till ändring af Giftermålsbalken i ofvan angifna syfte, äfvensom till deraf betingad ändring jemväl af andra lagrum.»

Innan Utskottet öfvergår till granskning af motionärens förslag, får Utskottet erinra derom, att den af honom åberopade förordningen den 18 Juni 1842 angående folkundervisningen i riket nu mera icke är gällande, utan blifvit ersatt med förnyade nådiga stadgan i samma ämne af den 20 Januari 1882.

Motionen afser att på en gång upphäfva all egendomsgemenskap äkta makar emellan. Förslaget är följaktligen af beskaffenhet, att ett antagande deraf skulle göra omhvälfning i hela vår familjelagstiftning. Men det är på rättens område som på det allmänna statslifvets: omhvälfningar, som på en gång bryta ned det bestående utan att kunna lika hastigt sätta något annat lika fast i stället, ske ej ostraffadt, och omhvälfningen, som såg ut som ett verk af ögonblicket, går igen i sekler. Varsam utveckling är derför den främsta lösen för ett sundt lagstiftningsarbete. Och gäller detta i allmänhet, så gäller det alldeles särskildt i fråga om *familjerätten*. I denna mötes lagstiftaren mera än på något annat område af en mångfald etiska moment, till hvilka han måste taga tillbörlig hänsyn, och hvilkas förbiseende här hämnar sig så mycket mera, som familjen är statens rot, från hvilken dess framtid växer upp, och som hvad här felas, det felas för generationer.

Uppfattningen häraf är i den *germaniska* rätten lifligare och rikare än i hvarje annan, och derföre står ock den *germaniska familjerätten* så högt. Den är så att säga fastare sammmansluten än någon annan, och, om denna fasta sammanslutning än under tidernas lopp förminskats till omfånget, från *slägten* till *familjen*, så är den dock för nutiden ett arf att taga vara på, ja, väl äfven att förkofra och utveckla, men utveckla i nationel anda, och icke efter utifrån hemtade mönster. Likasom handelsrätten till sin natur är *kosmopolitisk*, så är familjerätten till sin natur *nationel*.

Utskottet vill visserligen icke förneka, att vår gällande lagstiftning om äkta makars egendomsförhållanden kan tarfva ändringar i syfte att åt den gifta qvinnan inrymma större sjelfständighet, befogenhet och trygghet i förmögenhetsrättsligt afseende än den hon för närvarande eger, och för sådana ändringar kunna flere olika vägar väljas; men Utskottet vill betona, hurusom dessa ändringar, derest de skola lända till båtnad, måste vidtagas med varsam hand och vara ett *utvecklande* af det bestående, ej ett *brytande* dermed.

Då motionärens förslag otvifvelaktigt måste hänföras till åtgärder af det senare slaget, kan Utskottet icke till detsamma tillstyrka bifall.

Motionären har åberopat den engelska akten om gifta qvinnors eganderätt af år 1882. Utskottet, som låtit ombesörja en, sedermera inom Utskottets kansli granskad öfversättning af denna akt, fogar denna öfversättning vid detta utlåtande. Akten kan alltid vara till upplysning, och särskildt finner man när man tager kännedom om dess bestämmelser, hurusom motionären gått ännu längre än denna akt (se §§ 3, 10, 12, 14), och hurusom den fullständiga skilnad mellan äkta makar i förmögenhetsrättsligt hänseende, man uppställer såsom grundsats, dock blir svår att i alla sina detaljer praktiskt utföra.

Med anledning af det anförda får Utskottet hemställa,

att förevarande motion icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 4 Maj 1883.

På Lag-Utskottets vägnar:

Axel Bergström.

Herr Grefve *Strömfelt* har begärt få här antecknadt, att han på grund af erhållen ledighet från riksdagsgöromålen icke deltagit i ärendets behandling inom Utskottet.

Bilaga.

Akt om gifta qvinnors eganderätt af år 1882.

(45 & 46 Vict. kap. 75.)

Innehåll:

§ 1. Gift qvinna befogad att innehafva egendom och ingå kontrakt på samma sätt som ogift myndig qvinna.

§ 2. Om den egendom, som qvinna, gift efter denna akts trädande i kraft, innehar med samma rätt som ogift myndig qvinna.

§ 3. Lån af hustru till hennes man.

§ 4. Förordnande, hvarigenom egendom öfverlemnas till fri disposition af gift qvinna.

§ 5. Egendom, förvärfvad efter aktens trädande i kraft af en dessförinnan gift qvinna, innehafves af henne med samma rätt som af ogift myndig qvinna.

§ 6. Om kapital m. m., hvartill gift qvinna är berättigad.

§ 7. Om kapital m. m. öfverlåtna o. s. v. på gift qvinna.

§ 8. Insättningar i gifta qvinnors och andra personers namn i förening.

§ 9. Om kapital m. m., innestående i gifta qvinnors och andra personers namn i förening.

§ 10. Bedräglig användning af mannens penningar.

§ 11. Penningar, som utfalla på grund af assuranspolice, bilda icke del af den försäkrades egendom.

§ 12. Gifta qvinnors rättsmedel till skydd och säkerhet för enskild egendom.

§ 13. Hustrus skulder och förbindelser före äktenskapet.

§ 14. Mannen i visst afseende ansvarig för hustruns skulder före äktenskapet.

§ 15. Om käromål i följd af förbindelser, ingångna före äktenskapet.

§ 16. Hustrus åtgörande underkastadt åtal i brottmålsväg.

§ 17. Tvistefrågor emellan man och hustru beträffande egendom afgöras på summarisk väg.

§ 18. Om gift qvinna, satt att verkställa testamente eller att ututöfva kuratel.

§ 19. Om bevarandet af nu bestående dispositioner af egendom och om befogenheten att göra nya sådana.

§ 20. Gift qvinna ansvarig i förhållande till fattigvårdssamhälle för mannens försörjning.

§ 21. Gift qvinna ansvarig i förhållande till fattigvårdssamhälle för hennes barns försörjning.

§ 22. Upphäfvande af akten 33 & 34 Vict. kap. 93, och akten 37 & 38 Vict. kap. 50.

§ 23. Om gift qvinnas laglige representant.

§ 24. Om tolkning af termer i denna akt.

§ 25. Om aktens trädande i kraft.

§ 26. Angående området för aktens giltighet.

§ 27. Förkortad titel å akten.

---

75 kapitlet.

Akt med ändamål att till ett helt förena samt förbättra akterna om gifta qvinnors eganderätt.

Enär lämpligt är att till ett helt förena samt förbättra akten från Drottning Victorias tretiotredje och tretiofjerde regeringsår, nitiotredje kapitlet, benämnd *Akt om gifta qvinnors eganderätt 1870*, och akten från Drottning Victorias tretiosjunde och tretioåttonde regeringsår, femtionde kapitlet, benämnd *Akt att förbättra akten om gifta qvinnors eganderätt (1870)*,

varder härigenom af Hennes Höga Majestät Drottningen, med råd och samtycke af Andlige och Verldslige Lorder samt Underhuset, församlade i nu varande Parlament, och med desammas maktfullkomlighet, stadgadt som följer:

Gift qvinna befogad att innehafva egendom och ingå kontrakt på samma sätt som ogift myndig qvinna.

1. (1) Gift qvinna skall, enligt bestämmelserna i denna akt, kunna på samma sätt som ogift myndig qvinna utan biträde af god man förvärfva och besitta fast och lös egendom såsom sin enskilda samt genom testamente eller annorledes deröfver fritt förfoga.

(2) Gift qvinna kan i fråga om sin enskilda egendom och till hela dess omfattning sluta hvarje slags kontrakt och derigenom förpligta sig samt kära vid domstol och sjelf der åkäras, vare sig på grund af kontrakt eller i följd af rättskränkning eller annorledes, i alla hänseenden som om hon vore ogift myndig qvinna; och det är icke erforderligt, att hennes man biträder henne vare sig hon är kärande eller svarande, ej heller att han göres till deltagare vid någon rättegångshandling eller annan laga åtgärd, som vidtages af eller emot henne; och all ersättning för kostnad eller skada, som af henne genom sådan rättegång eller laga åtgärd vinnes, är hennes enskilda; och all ersättning för kostnad eller skada, som drabbar henne vid sådan rättegång eller åtgärd, utgår af hennes enskilda egendom och icke annorledes.

(3) Hvarje af gift qvinna ingånget kontrakt skall, om icke motsatsen bevisas, anses vara ett kontrakt ingånget af henne med hänseende till hennes enskilda egendom och för att vara beträffande denna förbindande.

(4) Hvarje kontrakt, ingånget af gift qvinna med hänseende till och för att förbinda hennes enskilda egendom, skall vara förbindande för icke allenast den enskilda egendom, hvilken hon eger eller hvartill hon är berättigad vid tiden för kontraktets ingående, utan ock för all enskild egendom, hvilken hon derefter kan förvärfva.

(5) Gift qvinna, som idkar handel oberoende af mannen, skall med hänseende till sin enskilda egendom vara underkastad lagarna om konkurs som vore hon ogift myndig qvinna.

Om den egendom, som qvinna, gift efter denna akts trädande i kraft, innehar med samma rätt som ogift myndig qvinna.

2. Qvinna, som ingår äktenskap efter det denna akt trädt i kraft, är berättigad att såsom sin enskilda egendom innehafva och besitta samt på förut omförmäldt sätt fritt förfoga öfver all fast och lös egendom, hvilken tillhör henne vid tiden för äktenskapets ingående, eller derefter af henne förvärfvas eller henne tillfaller, deri inbegripen all slags ersättning för arbete eller tjenst, penningar och egendom, af henne vunnen eller förvärfvad i anställning, näringsfång eller sysselsättning, deri hon blifvit antagen, eller som hon sköter oberoende af mannen, eller genom utöfningen af någon vitter, konstnärlig eller vetenskaplig färdighet.

Lån af hustru till hennes man.

3. Penningar eller annan hustrus egendom, som af henne blifvit lånad eller anförtrodd åt hennes man för köpenskap eller yrke, som af honom

drifves, eller för annat ändamål, skall, i händelse mannen gör konkurs, anses såsom tillgång i konkursboet; dock att hustrun eger rätt till utdelning såsom fordringsegare för beloppet eller värdet af dylika penningar eller annan egendom efter men icke innan alla fordringar af mannens öfrige borgenärer på godtgörelse i penningar eller penningars värde blifvit tillfredsställda.

Förordnande, hvarigenom egendom öfverlemnas till fri disposition af gift qvinna.

4. Antagande från gift qvinnas sida af testamentariskt förordnande, hvarigenom egendom öfverlemnas till hennes fria förfogande, har den verkan, att egendomen i fråga svarar för hennes skulder och andra förbindelser på samma sätt, som hennes enskilda egendom svarar enligt denna akt.

Egendom, förvärfvad efter aktens trädande i kraft af en dess förinnan gift qvinna, innehafves af henne med samma rätt som af ogift myndig qvinna.

5. Qvinna, som ingått äktenskap, innan denna akt trädt i kraft, skall vara berättigad att på förut omförmäldt sätt såsom sin enskilda egendom innehafva, besitta och fritt förfoga öfver all fast och lös egendom, ifråga hvarom hennes rätt, antingen definitiv eller eventuel och vare sig den rör egendomens omedelbara besittning, dess hemfallande eller öfvergång till henne, inträder efter det denna akt trädt i kraft; all ersättning för arbete eller tjenst, samt alla öfriga penningar och egendom, af henne vunna eller förvärfvade på sätt förut är sagdt, deri inbegripna.

Om kapital m. m., hvartill gift qvinna är berättigad.

6. Alla depositioner i postsparbank eller annan sparbank eller annan bank, alla annuiteter, beviljade af komiterade för statsskuldens betalande eller af annan person och alla kapital, som ingå i de allmänna fonderna eller andra fonder, öfverflyttbara i Englands banks eller någon annan banks böcker — allt af detta slag, som vid denna akts trädande i kraft är innestående endast i gift qvinnas namn, och alla aktier, fondkapital, obligationer, fondobligationer eller annan delaktighet af eller i korporation, kompani eller offentligt sällskap af municipal, kommersiel eller annan natur, eller af eller i något sällskap att befordra industri, sparsamhet, ömsesidigt bistånd, välgörenhet, byggnadsföretag eller ömsesidigt långifvande — allt af detta slag, som vid denna akts trädande i kraft är innestående i gift qvinnas namn, skall, såvida icke och intill dess motsaten bevisas, anses vara hennes enskilda egendom; och den omständighet, att sådant depositum, annuitet, kapital ingående i de allmänna fonderna eller andra fonder, öfverflyttbara i Englands banks eller annan banks böcker, aktier, fondkapital, obligationer, fondobligationer eller annan delaktighet af förut omförmäld beskaffenhet är ställd å gift qvinnas namn, skall vara tillräckligt bevis för att hon är utan vidare berättigad dertill för sitt enskilda bruk, så att hon eger myndighet och makt att sådan egendom emottaga och å annan öfverlåta och att emottaga utdelningar,

räntor och vinster deraf utan mannens medverkan samt att derå med laga verkan gifva qvitto åt generalpostmästaren, komiterade för statsskuldens betalande, styrelsen öfver Englands bank, styrelsen öfver Irlands bank och alla direktörer, styresmän och kuratorer för hvarje sådan bank, korporation, kompani eller sällskap som förut är sagdt.

Om kapital m. m., öfverlåtna o. s. v. på gift qvinna.

7. Alla kapital, som ingå i de allmänna fonderna, eller i andra fonder, öfverflyttbara i Englands banks eller någon annan banks böcker och alla sådana deposita och annuiteter, som äro omförmälda i näst föregående paragraf, samt alla aktier, fondkapital, obligationer, fondobligationer och annan delaktighet i någon sådan korporation, kompani, offentligt samfund eller sällskap, som ofvan omförmälts — allt af detta slag, som, efter det denna akt trädt i kraft, är anvisadt eller insatt, registreradt eller öfverflyttadt eller eljest placeradt endast i gift qvinnas namn, skall, om icke och intill dess motsatsen visas, anses vara hennes enskilda egendom, med hänseende till hvilken, ifall någon förpligtelse skulle vara vid den samma fästad, hennes enskilda egendom skall ensam svara, vare sig densamma är såsom sådan betecknad i den urkund, hvarigenom hennes rättsanspråk derå tillkommit eller blifvit bekräftadt, eller i de böcker eller register, hvari hennes åtkomst blifvit intagen eller inprotokollerad, eller icke.

I följd af bestämmelserna i denna akt skall dock icke någon korporation eller aktiebolag vara tvunget eller bemyndigadt att, i strid emot bestämmelserna i någon parlamentsakt, karta, ordningsregler, stadgar eller instiftelseurkund, som lemna föreskrifter för ett sådant samfund eller bolag, medgifva gift qvinna att vara innehafvare af aktier eller kapital deri, om dervid någon förpligtelse är fästad.

Insättningar i gifta qvinnors och andra personers namn i förening.

8. Alla bestämmelser, som innehållas härofvan beträffande deposition i postsparbank eller annan sparbank, annuiteter, beviljade af komiterade för statsskuldens betalande eller af annan, kapital, som ingå i de allmänna fonderna eller andra fonder, öfverflyttbara i Engelska bankens eller någon annan banks böcker, aktier, fondkapital, obligationer, fondobligationer eller annan delaktighet i någon sådan korporation, kompani, offentligt samfund eller sällskap, som förut är omförmäldt, hvilka vid denna akts trädande i kraft äro innestående endast i gift qvinnas namn, eller hvilka, efter denna tid, äro anvisade eller insatta, registrerade eller öfverflyttade eller eljest placerade endast i gift qvinnas namn, skola, såvidt gifta qvinnors egendom, rätt, rättstitel eller intresse angår, utsträckas till samt tillämpas å de ofvan omförmälda olika slags egendom, som vid denna akts trädande i kraft eller efteråt är innestående i eller anvisad, insatt, registrerad eller öfverflyt-

tad eller eljest placerad å gift qvinnas namn i förening med personer eller person annan än hennes man.

Om kapital m. m. stående i gifta qvinnors och andra personers namn i förening.

9. Det skall icke för bevarande af gift qvinnas rätt vara erforderligt, att hennes man deltager i öfverflyttandet af någon sådan annuitet eller deposition som ofvan sägs, eller af något kapital, som ingår i de allmänna fonderna eller några fonder, öfverflyttbara på sätt förut är sagdt, eller af någon aktie, fondkapital, obligation, fondobligationer eller annan förmån, rättighet, fordran eller annan delaktighet af eller i sådan korporation, kompani, offentligt samfund eller sällskap, som förut är omförmäldt, hvilken nu eller hädanefter innestår i gift qvinnas namn eller i namnen i förening å sådan gift qvinna och någon annan person eller personer än hennes man.

Bedräglig användning af mannens penningar.

10. Om någon penningeplacering på sådan deposition eller i sådan annuitet, som förut är sagdt, eller i någon af de allmänna fonderna eller i några andra fonder, öfverflyttbara som förut är sagdt, eller i någon aktie, fondkapital, obligation, fondobligationer af någon korporation, kompani eller offentligt samfund af municipal, kommersiel eller annan natur, eller i någon aktie, obligation, förmån, rättighet eller fordran af hvilken beskaffenhet som helst i fonderna hos något sällskap att befordra industri, sparsamhet, ömsesidig hjelp, välgörenhet, byggnadsföretag eller för ömsesidigt långifvande blifvit verkstäld af gift qvinna med hennes mans penningar utan hans samtycke, kan domstol, uppå ansökning enligt 17 paragrafen i denna akt föreskrifva, att ett så placeradt kapital med räntor eller del deraf skall öfverflyttas å och betalas till mannen; och intet, som denna akt innehåller, skall emot mannens fordringsegare gifva giltighet åt någon gåfva af en man till hans hustru af någon egendom, som, efter sådant bortgifvande, fortfarande är under mannens myndighet och disposition och anses såsom hans egendom, eller åt någon deposition eller annan placering af mannens penningar, gjord af hustrun eller i hennes namn till förfång för hans fordringsegare, men med alla penningar, som blifvit så deponerade och placerade, skall förfaras, som om denna akt icke hade utfärdats.

Penningar, som utfallapå grund af assuranspolice, bilda icke del af den försäkrades egendom.

11. Gift qvinna kan, i kraft af förut omförmälda behörighet att sluta kontrakt, taga assuranskontrakt å sitt eget lif eller å mannens lif till sin enskilda förmån, och detsamma jemte all förmån deraf skall följaktligen ega laga verkan.

En assuranspolice, tagen af någon man å hans eget lif eller förklarad vara till förmån för hans hustru eller hans barn eller för hans hustru och barn eller för någon af dem, eller af någon hustru å hennes eget lif och förklarad vara till förmån för hennes man eller för

hennes barn eller för hennes man och barn, eller för någon af dem, skall bilda kuratel-egendom till förmån för de deri nämnde, och de i följd af sådan police betalbara penningar skola icke, så länge icke ändamålet med bildandet af kuratal-egendomen är i allo uppfyldt, utgöra del af den försäkrades egendom eller kunna tillgripas för hans eller hennes skulder, dock att om det skulle visas, att policen är tagen och premierna betalda i ändamål att bedraga den försäkrades fordringsegare, desse skola vara berättigade att af de penningar, som skola utbetalas i följd af policen, erhålla en summa motsvarande de sålunda betalda premierna. Den försäkrade kan i policen eller genom skriftlig urkund under egen hand förordna en eller flere kuratorer för de penningar, som skola utbetalas i följd af policen, och när som helst förordna en eller flere nya kuratorer derför och kan gifva föreskrift om förordnandet af en ny kurator eller nya kuratorer äfvensom beträffande placeringen af de i följd af sådan police betalbara penningar. I brist på något sådant förordnande af kurator, skall policen, omedelbart efter det den blifvit tagen, stå under den försäkrades och hans eller hennes lagliga representanters kuratel för förut omförmälda ändamål, och om vid tiden för den försäkrades död eller någon tid efteråt det icke finnes någon kurator, eller det anses lämpligt att utnämna en eller flere nya kuratorer, kunna en eller flere kuratorer, eller en eller flere nya kuratorer utnämnas af hvarje domstol, som har domsrätt enligt bestämmelserna i akten om kuratorer af år 1850 jemte de akter, som förbättra och utvidga densamma. Mottagningsbevis af sålunda utnämnd eller utnämnde kuratorer, eller, i brist på sådan utnämning eller underrättelse derom till assuranskontoret, mottagningsbevis af den försäkrades laglige representant skall utgöra qvitto för assuranskontoret å försäkringssumman eller å värdet deraf i dess helhet eller till en del.

Gifta qvinnors rättsmedel till skydd och säkerhet för enskild egendom.

12. Qvinna, vare sig hon ingått äktenskap före eller efter denna akts utfärdande, skall i sitt eget namn emot alla personer, hvilka de vara må, hennes man bland dem inbegripen, hafva samma rättegångsförmåner i tvistemål och likaledes (dock hvad hennes man angår, med iakttagande af här nedan intagna bestämmelse) samma rättegångsförmåner i brottmål till skydd och säkerhet för hennes enskilda egendom, som om sådan egendom tillhörde henne såsom ogift myndig qvinna, dock att, utom som förut är sagdt, man och hustru icke skola kunna föra ersättningstalan den ene emot den andre för rättskränkning. I stämning eller annan rättegångsåtgärd enligt denna paragraf skall det vara tillräckligt att förklara sådan egendom vara hennes egendom, och vid hvarje rättslig åtgärd enligt denna paragraf skall man

och hustru vara befogade att bära vittne mot hvarandra, hvad lag och författning än må innehålla i motsatt riktning; dock att ingen processuel åtgärd i brottmålsväg får i kraft af denna akt vidtagas af hustru mot hennes man, medan de ännu lefva tillsammans, beträffande någon egendom, hvarå hon gör anspråk; ej heller, medan de lefva åtskilda, beträffande någon af mannen, medan de ännu lefde tillsammans, vidtagen åtgärd beträffande egendom, derå hustrun gör anspråk, såvida icke sådan egendom skulle blifvit på ett orättmätigt sätt tagen af mannen, när han lemnade och öfvergaf eller var i begrepp att lemna och öfvergifva hustrun.

Hustrus skulder och förbindelser före äktenskapet.

13. Qvinna skall efter äktenskaps ingående fortfarande vara ansvarig med sin enskilda egendom och till densammas hela omfång för alla före äktenskapet åsamkade skulder, ingångna kontrakt samt begångna oförrätter; och omfattar denna ansvarighet alla summor, för hvilkas betalning hon kan vara ansvarig såsom delegare i bolag, vare sig före eller efter det hon blifvit upptagen å delegarnes lista, enligt akterna om aktiebolag; och hon kan lagligen käras till för hvarje sådan skuld och för hvarje förbindelse till skadeersättning eller till annat enligt ett sådant kontrakt eller med hänseende till hvarje sådan af henne begången orätt; och alla summor, hvarå i dessa fall utslag erhålles mot henne, samt alla kostnader i sådant afseende skola utbetalas af hennes enskilda egendom; och hvad beträffar förhållandet emellan henne och hennes man, så, om icke kontrakt finnes dem emellan af motsatt innehåll, skall hennes enskilda egendom anses vara i främsta rummet ansvarig för alla sådana skulder, kontrakt och oförrätter, och all kostnad och skada, som blifvit ådömd med anledning deraf; dock att intet i denna akt skall verka till ökning eller minskning i den ansvarighet, som åligger någon före denna akts trädande i kraft gift qvinna för sådan skuld, kontrakt eller oförrätt, hvarom förut förmälts, med undantag likväl hvad angår enskild egendom, hvartill hon kan blifva berättigad i kraft af denna akt och till hvilken hon icke skulle hafva blifvit för sitt enskilda bruk berättigad till följd af de härigenom upphäfda akterna eller på annat sätt, om denna akt icke antagits.

Mannen i visst afseende ansvarig för hustruns skulder före äktenskapet.

14. En man skall vara ansvarig för sin hustrus före äktenskapet åsamkade skulder, ingångna kontrakt och begångna oförrätter, deri inbegripna alla förbindelser, hvilka hon kan vara underkastad i följd af akterna om aktiebolag, såsom förut är sagdt, till omfattning af egendom af hvad beskaffenhet som helst, tillhörig hans hustru, hvilken han från henne förvärfvat eller till hvilken han genom henne blifvit berättigad, efter afdrag af alla af honom gjorda utlägg och af alla penningebelopp,

hvarå i god tro dom meddelats mot honom uti någon rättegång med afseende å sådana skulder, kontrakt och oförrätter, för eller i hänseende till hvilka hans hustru var ansvarig före äktenskapet, på sätt förut är sagdt; men han skall icke vara ansvarig för desamma vidare eller på annat sätt; och hvarje domstol, der en man åkäres för någon sådan skuld, skall vara befogad att företaga undersökning eller de andra rättsliga åtgärder, som den kan finna lämpliga i ändamål att utröna naturen, beloppet eller värdet af sådan egendom; dock att intet i denna akt skall verka till ökning eller minskning i någon före denna akts trädande i kraft gift mans ansvarighet för eller med hänseende till sådan skuld eller annan förbindelse af hustrun, som förut är sagdt.

Om käromål i följd af förbindelser, ingångna före äktenskapet.

15. Man och hustru kunna gemensamt åkäras för sådan skuld eller annan förbindelse antingen på grund af kontrakt eller oförrätt, som, på sätt förut är nämndt, hustrun åsamkat sig före äktenskapet, om käranden söker göra sitt anspråk, antingen helt och hållet eller till någon del, gällande emot dem båda; och om i sådan rättegång, eller i en rättegång, med hänsyn till sådan skuld eller förbindelse anhängiggjord mot mannen ensam, det icke befinnes, att mannen är ansvarig med någon hustruns egendom, så förvärfvad af honom eller till hvilken han blifvit så berättigad som förut är sagdt, skall han tilldömas ersättning för kostnaderna såsom svarande, hvilken utgången än må blifva på rättegången mot hustrun, om hon instämmes gemensamt med mannen; och om det i sådan rättegång mot man och hustru gemensamt visar sig, att mannen är ansvarig för den skuld och skadeersättning, hvarom dom erhålles, eller någon del deraf, skall domen till hela det belopp, för hvilket mannen är ansvarig, vara dom på en gång mot mannen personligen och mot hustrun för hennes enskilda egendom, och beträffande återstoden, om sådan finnes, af sådan skuld eller skadeersättning, skall domen vara en särskild dom mot hustrun, angående endast hennes enskilda egendom.

Hustrus åtgörande underkastadt åtal i brottmålsväg.

16. Hustru, som, med afseende å någon hennes mans egendom, begår någon handling, hvilken, om den vore begången af mannen med afseende å hustruns egendom, skulle göra honom underkastad åtal i brottmålsväg af hustrun, skall på samma sätt vara underkastad åtal i brottmålsväg af mannen.

Tvistefrågor emellan man och hustru beträffande egendom afgöras på summarisk väg.

17. I hvarje tvistefråga mellan man och hustru beträffande rättsanspråk å eller besittning af egendom kan endera parten eller någon sådan bank, korporation, kompani, offentligt samfund eller sällskap, som förut är omförmäldt, hos hvilket kapital, fonder eller aktier, tillhörande endera parten, äro innestående, vända sig med stämning

eller annorledes på summarisk väg till någon domare af Högsta domstolen i England eller Irland, allt efter som egendomen finnes i England eller Irland, eller (efter sökandens val, utan hänsyn till värdet af den omtvistade egendomen) i England till domaren i distriktets grefskapsdomstol eller i Irland till ordföranden i civildomstolen i den afdelning af grefskapet, der endera parten bor, och domaren i Högsta domstolen eller i grefskapsdomstolen eller ordföranden i civildomstolen, allt efter hvarje fall, kan lemna sådan föreskrift med hänsyn till den omtvistade egendomen och beträffande kostnaderna för och i följd af ansökningen, han anser lämplig, eller kan föreskrifva, att dylik ansökning får för en tid anstå, och att undersökningen rörande ifrågavarande förhållanden må ske på sådant sätt, som han kan finna lämpligt: dock att hvarje föreskrift af en domare i Högsta domstolen, som meddelas enligt bestämmelserna i denna paragraf, skall varda underkastad vad på samma sätt som en föreskrift, meddelad af samme domare under gången af en rättegång eller på klagan enligt equity-rätten vid samma domstol; och hvarje föreskrift af en grefskaps- eller civildomstol enligt bestämmelserna i denna paragraf skall vara underkastad vad på samma sätt som hvarje annan föreskrift, lemnad af samma domstol, och alla laga åtgärder vid en grefskapsdomstol eller en civildomstol enligt denna paragraf, uti hvilka, på grund af den omtvistade egendomens värde, sådan domstol icke skulle haft domsrätt, om denna akt eller akten om gifta qvinnors eganderätt af 1870 icke hade antagits, kunna, efter svarandens önskan, lagligen öfverflyttas till Högsta domstolen i England eller Irland, alltefter fallet, genom »writ of certiorari» eller på annat sätt, såsom kan vara föreskrifvet genom någon stadga af öfverdomstolen; men hvarje under gången af ett sådant rättsförfarande, före en sådan förflyttning, lemnad föreskrift eller vidtagen åtgärd skall vara vid kraft, om icke annat föreskrifves af öfverdomstolen; dock att domaren i Högsta domstolen eller grefskapsdomstolen eller ordföranden i civildomstolen kan, om endera parten så begär, handlägga dylik ansökning i sin enskilda bostad, och att derjemte hvarje sådan bank, korporation, kompani, offentligt samfund och sällskap som förut är omförmäldt, skall, i fråga om sådan ansökning om utfående af kostnad eller om annat, betraktas endast såsom den der förvarar omtvistad egendom.

Gift qvinna, satt att verkställa testamente eller att utöfva kuratel.

18. Gift qvinna, hvilken är satt att, ensam eller i förening med annan person eller personer, verkställa testamente eller förvalta dödsbo eller att ensam eller i förening med andra, såsom förut är omförmäldt, med afseende å viss egendom utöfva kuratel, kan kära och åkäras

och kan på annan öfverlåta eller deltaga uti att öfverlåta hvarje sådan annuitet eller deposition, som förut äro omförmälda, eller hvarje kapital, som ingår i de allmänna fonderna eller i andra kapital eller fonder, öfverflyttbara, på sätt förut är sagdt, eller hvarje aktie, fondkapital, obligation, fondobligationer eller annan förmån, rättighet, fordran eller annat intresse i någon sådan korporation, kompani, offentligt samfund eller sällskap af denna beskaffenhet, allt utan mannens deltagande, som om hon vore ogift myndig qvinna.

Om bevarandet af nu bestående dispositioner om egendom och om befogenheten att göra nya.

19. Intet, som denna akt innehåller, skall göra intrång i eller beröra någon disposition eller aftal om disposition, som är gjordt eller göres, antingen före eller efter äktenskaps ingående, angående gift qvinnas egendom, eller skall vålla intrång i eller göra overksamt något förbud emot anvisning å förhand å egendom, hvilket för närvarande kan vara fästadt eller härefter kan blifva fästadt vid besittningen af någon egendom eller inkomst tillkommande en qvinna i följd af någon disposition, öfverenskommelse om disposition, testamente eller annan laga handling; men intet förbehåll emot anvisning å förhand, som kan innehållas i någon disposition eller öfverenskommelse om disposition om gift qvinnas egendom, och hvilket är gjordt eller ingånget af henne sjelf, skall hafva någon verkan i fråga om skulder, som hon ådragit sig före äktenskapet; och ingen disposition eller öfverenskommelse om disposition skall hafva större kraft eller verkan mot sådan qvinnas fordringsegare, än en dylik disposition eller öfverenskommelse om disposition, gjord eller ingången af en man, skulle hafva mot hans fordringsegare.

Gift qvinna ansvarig i förhållande till fattigvårdssamhälle för mannens försörjning.

20. När i England mannen till hustru, som har enskild egendom, faller något fattigvårdssamhälle till last, kunna domrarne, som hafva domsrätt i ett sådant samhälle, församlade vid de mindre sessionerna, uppå ansökning af fattiguppsyningsmännen utfärda stämning å hustrun samt meddela och göra gällande mot henne sådan föreskrift om mannens försörjning af hennes enskilda egendom, som de på grund af 33 § i akten om förbättring af fattiglagen af 1868 för närvarande kunna meddela och göra gällande emot en man i fråga om försörjningen af hans hustru, om hon faller något fattigvårdssamhälle till last. Om i Irland understöd enligt bestämmelserna i akten om hjelp åt utarmade fattige gifves till mannen åt en qvinna, som har enskild egendom, varder kostnaden för sådant understöd härigenom förklarad vara ett lån, lemnadt af fattiguppsyningsmännen i det fattigvårdssamhälle, der hjelpen gifves, och skall kunna genom samma rättsliga åtgärder som lånade penningar återvinnas från en sådan qvinna, som vore hon ogift myndig qvinna.

21. Gift qvinna, som har enskild egendom, skall vara underkastad all sådan ansvarighet för sina barns och barnbarns försörjning, som mannen nu är genom lag underkastad för underhållet af sina barn och barnbarn; dock alltid under förutsättning, att intet i denna akt skall befria hennes man från någon honom i lag ålagd förbindelse att underhålla sina barn och barnbarn.

Gift qvinna ansvarig i förhållande till fattigvårdssamhälle för hennes barns försörjning.

22. Akten om gifta qvinnors eganderätt af år 1870 och akten att förbättra 1870 års akt om gifta qvinnors eganderätt af 1874 varda härigenom upphäfda; dock att ett sådant upphäfvande icke angår någon handling, som är gjord, eller rättighet, som är förvärfvad under det att endera af dessa akter ännu var i kraft, eller någon rättighet eller förpligtelse af någon man eller hustru, som blifvit gift före denna akts trädande i kraft, att kära eller kunna åkäras enligt bestämmelserna i nämnda upphäfda akter eller endera af dem, i fråga om skuld, kontrakt, begången orätt eller annan tvistefråga eller sak af hvad beskaffenhet som helst, med afseende hvarå någon dylik rätt eller förpligtelse inträdt till en sådan mans eller hustrus förmån eller nackdel före denna akts trädande i kraft.

Upphäfvande af akterna från Drottning Victorias 33 och 34 regeringsår kap. 93 och af akten från Drottning Victorias 37 och 38 regeringsår kap. 50.

23. Beträffande bestämmelserna i denna akt skall gift qvinnas laglige representant med hänsyn till hennes enskilda egendom hafva samma rättigheter och skyldigheter samt vara underkastade samma domsrätt som hon skulle vara, om hon vore vid lif.

Om gift qvinnas laglige representant.

24. Ordet »kontrakt» i denna akt omfattar emottagandet af hvarje kuratel eller uppdraget att verkställa testamente eller förvalta dödsbo, och bestämmelserna i denna akt beträffande gifta qvinnors förbindelser skola sträcka sig till alla förbindelser i följd af bristande omsorg eller uppenbar vårdslöshet, ådagalagd af qvinna, som, antingen före eller efter ingåendet af äktenskap, innehar kuratel eller verkställer testamente eller förvaltar dödsbo, och hennes man skall icke vara underkastad sådana förbindelser, om han icke deltagit eller lagt sig i skötandet af kuratelet eller förvaltningen. Ordet »egendom» i denna akt omfattar äfven ett föremål under tvist.

Om tolkning af termer i denna akt.

25. Denna akt träder i kraft den 1 Januari 1883.

Om aktens trädande i kraft.

26. Denna akt gäller icke för Skotland.

Angående området för aktens giltighet.

27. Denna akt skall citeras som »Akten om gifta qvinnors eganderätt af år 1882».

Förkortad titel å akten.